

Nu steg en sortklædt ung Pige op paa en Bænk ved et af Vinduerne, og een efter een rejste der sig omkring hende en fem-seks pjaltede Skikkelser — deriblandt „sorte Trine“ — hvis Nærværelse hele Tiden havde vakt Uro hos de styrende, særlig blandt de kjoleklædte Højskolefolk bagved Ministeren. Det var Gerda og et Udvalg af Emanuels Tilhængere nede fra Lejet.

Idet han nu selv nærmede sig Talerstolen, strakte den unge Pige med et ekstatisk Udtryk Armene frem imod ham og raabte med høj, skærende Røst:

„Hosianna! Velsignet være du, som kommer i Herrens Navn!“

„Hosianna! . . . Hosianna!“ gentog de andre i Kor med deres raa og mørke Stemmer.

Rundt om i Forsamlingen vakte Optrinet en raad-vild Bestyrtelse. Man saa paa hinanden eller op til Ordstyreren eller — frygtsomt — hen paa Ministeren. Forstander Sejling havde øjeblikkelig grebet til sin Klokke for at skride ind; men i det samme viste Emanuel sig paa Talerstolen, — og alt blev stille.

I mere end et Minut var der dødsstille i hele Salen. Det var, som om en Engel usynlig svævede gennem Rummet. Emanuel selv lignede mere en Aand end et levende Menneske, som han stod deroppe, mager og graableg, skarpt belyst af Skæret fra to nedhængende Loftslamper, der gjorde Øjnenes og Kindernes Hulninger dybe og sorte som paa en Dødning. De lange, udtærede Hænder laa fladt foldede over hans Bryst; Blikket var løftet mod det høje.

Rundtom i Salen sad man med tilbageholdt Aandedræt. Endog Ministeren glemte et Øjeblik sin Værdighed og stirrede maabende op over sine Næseklemmer, som han havde paasat sig for bedre at kunne se. Ja, om det saa var Vilh. Pram, saa saa han ud, som om han ikke længer rigtig vidste, hvad han skulde mene. Da Emanuel nu hævdede sine Arme mod Himlen og med svag, skælvende Stemme sagde: „Tal, Herre . . .